

DET GUDOMLIGA URSPRUNGET

Av T.H. Brown

Brister i texterna som ligger till grund för bibelversioner, med speciell hänvisning till läromässiga brister i The Revised Version och The Revised Standard Version.

PRELIMINÄRA ÖVERVÄGANDEN

Den Helige Ande uppmanar oss att "kämpa för den tro som har överlämnats till de heliga." Denna tro överlämnades till de heliga i "den Heliga Skrift som är ingiven av Gud och som kan ge dig undervisning till frälsning genom tron på Kristus Jesus." Nya Testamentet skrevs på grekiska och vår Bibel är på engelska. När vi alltså läser vår engelska Bibel, hör vi Guds Ord genom en tolk, eller hellre genom en serie tolkar. Frågan reser sig: var tolkarna tillförlitliga, eller har de kommit med en ofullständig översättning, grundad på bristfälliga grundtexter? När vi strider för individuella stycken, strider vi då för Guds oföränderliga sanning, eller strider vi för gamla mänskliga villfarelser som har kommit in i texten genom misstag eller konstruktioner?

Dessa frågor har väckts i ökande grad under de senaste hundra åren och speciellt under de senaste årtiondena. Folk med alla olika nyanser av åsikter i kristna sammanhang, även modernister å ena sidan, och evangelikala av obestridd integritet å den andra, är lika måna om att nedvärdera den engelska Bibelns Auktoriserade Version. De framhåller att översättarna hade dåliga och fåtaliga handskrifter. Deras kunskaper i grekiska och hebreiska var bristfällig. Och deras engelska stil bidrog till en produkt som, fastän det "låter fint" var direkt "vileledande," och borde förpassas direkt från predikstolen till biblioteket, för att bana väg för en, som man påstår, överlägsen modern version. Flera sådana påståenden är i sig själva vileledande och det är viktigt att man känner till fakta innan man försöker värdera de moderna och de äldre versionerna.

DEN ENGELSKA BIBELN FÖRE REFORMATIONEN

Före år 1450 fanns det ingenting tryckt i den här delen av världen, men det fanns en engelsk Bibel, översatt från latinets Vulgata 1382, av Wycliffe med medhjälpare. Denna version var till välsignelse för många, men den var långt ifrån fullkomlig. Den var vackert handskriven, och några exemplar finns kvar idag som ett vittne till den omsorg och skicklighet som fanns i gamla tider.

I nästa århundrade hade boktryckarkonsten introducerats i Tyskland, och omkring 1450 satte Gutenberg upp den första tryckpressen i Mainz. Det var början på bibeltryckningens period.

ÅTERUPPLIVANDET AV GREKISK LÄRDOM

I flera århundraden före reformationen fanns det knappast någon grekisk lärdom i Västeuropa. År 1453 föll Konstantinopel, Östroms huvudstad, och centrum för den österländska kyrkan, för muslimerna. Ett långtgående resultat av denna olycka var att kristna lärda med kunskap i grekiska och med grekiska handskrifter av den Heliga Skrift, i sin ägo, flydde till Västeuropa där deras inflytande gav ny energi att studera grekiska. Det har sagts att "Grekland steg upp från graven med Nya Testamentet i sin hand."

TRYCKTA UPPLAGOR AV NYA TESTAMENTET PÅ GREKISKA

Med nästa generation av grekiska lärda, var Erasmus av Rotterdam, som gjorde en upplaga av Nya Testamentet på grekiska från flera handskrifter som han hade tillgång till. Den utgåvan trycktes 1516 som åtföljdes av fyra upplagor till. I universitetet i Alcalá (Complutum) 1502 samlade kardinal Ximenez handskrifter och lärda i Bibeln, och deras arbete resulterade i utgivningen av Polyglottbibeln från 1522. Robert Stephens (Estienne) litade starkt på Erasmus och polyglottbibeln, och med åtminstone femton handskrifter i sin ägo, gav han ut utgåvor med grekisk text 1546, 1549, 1550 och 1551. År 1551 drog han sig tillbaka till Geneve och gick med protestanterna. Theodore Beza gav ut nio grekiska upplagor mellan 1565 och 1604. Dessa följde Stephens noga, fastän Beza hade några gamla handskrifter som inte var tillgängliga för Stephens. Elzevir-utgåvan som trycktes i Leyden, hade mycket gemensamt med Stephens och Beza. Elzevir-utgåvan kallade sig "Textus Receptus" och sedan har Stephens utgåva från 1550 varit känd som den "Mottagna Texten" i England, Medan Elzevir-utgåvan från 1633 har haft den titeln i andra delar av Europa.

DE PROTESTANTISKA ÖVERSÄTTNINGARNA

De protestantiska versionerna i England och andra europeiska länder på 1500 och 1600-talet var grundade på denna grekiska text. Dessa tidigt tryckta utgåvor på grekiska var själva grundade på jämförelsevis få handskrifter, som icke desto mindre har visat sig vara representativa för den grekiska text som har omfattats århundraden tidigare av den grekiska kyrkan. Tyndales, Coverdales Matthews (eller Rogers) engelska versioner samt den Stora Bibeln, Genevebibeln, Biskopsbibeln, och den Auktoriserade Versionen, var alla grundade på denna lilla grupp av grekiska dokument där den grekiska texten bevarades och som den grekiska kyrkan använt sedan apostlarnas tid.

DEN AUKTORISERADE VERSIONEN

I konferensen på Hampton Court 1604, föreslog den puritanske ledaren Reynolds, att det skulle komma en ny översättning av den Heliga Skrift på engelska, för att ersätta de olika versioner som fanns. Först fick han motstånd, men sedan antogs det av konferensen med entusiastiskt erkännande av kung Jakob I (James). Femtiofyra män däribland höga kyrkliga ledare och puritaner, den tidens lärda i hebreiska och grekiska, bildade sex grupper för att ta sig an uppgiften. Genom att använda sig av sina grekiska källor och de bästa kommentarerna av europeiska lärda, och genom att hänvisa till Biblar på spanska, italienska, franska och tyska, kunde de klargöra den grekiska meningen på klar, kraftfull och idiomatisk engelska. Den Bibeln vann sin kamp mot fördomar och kritik som först väcktes mot den, och blev den engelskspråkiga världens Bibel. 1786 skrev doktor Geddes: "Om strängaste noggrannhet och uppmärksamhet mot textens bokstav är kännetecknen på utmärkt version, så är denna version oöverträffad."

Biskop Lightfoot fastslog att denna version var en guldgruva för den högsta sanningen och den renaste källan för vårt engelska modersmål. Han skrev: "Vi kan verkligen hämta mod av det faktum att språket i vår engelska Bibel inte är från den tid då översättarna levde, utan i sin stora enkelhet står i kontrast till den sirliga och affekterade stil som fanns i den tidens litteratur." (Om en ny Revision av Nya Testamentet. 1872, s. 191)

SENARE UPPTÄCKTER OCH BIBELKRITIK

Under de kommande trehundra åren tog man fram ett stort antal dokument och de bibellärda gjorde flera försök att omkonstruera Nya Testamentet på grekiska. Det finns nu över 5000 grekiska handskrifter, 90 papyrusfragment, (100 till 700-talet), 270 majuskelhandskrifter (200 till 900-talet), 2800 minuskelhandskrifter (800 - 1500-talet) och 2000 lektionarier. Den överväldigande majoriteten av dessa handskrifter är så överensstämmande att de kan sägas representera samma grekiska text, den som av vissa kallas "den bysantinska", eftersom den var förhärskande i kyrkan under den bysantinska perioden 312 - 1453 (och långt därefter).

Förutom de grekiska källorna har de lärda hittat exemplar av gamla översättningar på latin, syriska, etiopiska, armeniska och gotiska osv. Några av dessa fanns till före våra äldsta grekiska exemplar och kan därför ge vittnesbörd om ännu äldre handskrifter. Många av dessa vittnesbörd stöder "Textus Receptus," som ligger till grund för den Auktoriserade Versionen.

TIDIGA GREKISKA OCH LATINSKA NEDTECKNARE - FÄDERNA

Det som de tidiga troskämparna (och kättarna) har skrivit ner, innehåller en mängd hänvisningar till Skrifterna och stöder den grekiska texten som den var på 100-talet och framåt. Flertalet av dessa vittnen stöder den "Mottagna " eller "Traditionella" eller "Bysantinska" texten, som ligger till grund för den Auktoriserade Versionen och de fastställer textens uråldrighet och acceptans i den tidiga perioden.

PAPYRUSRULLARNA

Det påstås att de tidigaste papyrusfragmenten var fiendliga mot "Textus Receptus," men man ska komma ihåg att de fragment som finns kvar är fåtaliga jämfört med dem som har försvunnit under lång och flitig användning. Det är möjligt att den minoritet som har överlevt, har gjort det på grund av att de inte har använts så mycket, och på grund av deras bristfällighet. Ett antal papyrusrullar från 500 till 700-talet innehåller inte den typiska bysantinska texten, fastän det är bortom allt tvivel att den bysantinska texten dominerade under den perioden. Dessa rullar har överlevt som representanter för en bristfällig och kasserad text.

BEVIS SOM STÖDER PAYRUSRULLARNA

Några av de tidigaste papyrusfragmenten innehåller stycken som 1800-talets lärda felaktigt förkastade som en senare "syrisk eller bysantinsk" revidering. Detta är sant om en rulle som kallas Bodmer 11 (200-talet?) som innehåller Joh. Ev. kapitel 1-14, där 13 procent av texten förkastades som "sen bysantinsk" av 1800-talets lärde.

VATICANUS OCH SINAITICUS

I mitten av 1800-talet blev Codex Sinaiticus och Codex Vaticanus tillgänglig för de lärde i Bibeln, och 1881 lanserade Wescott och Hort teorin att Nya Testamentets text hade bevarats i nästan perfekt skick i dessa två handskrifter från 300-talet.

EN FELBEDÖMNING

Upptäckten av dessa MSS gjorde att många bibelstuderande hamnade i ett beklagligt tillstånd av kritik och dömande. Tischendorf själv, som upptäckt Sinai kodex, ändrade sin åttonde upplaga på åtminstone 3505 ställen så att det skulle stämma med det han fann i handskriften. Codex Vaticanus utövade ett liknande inflytande på många som studerade Bibeln på 1800 och 1900-talet. Den reviderade grekiska text som ligger till grund för de moderna versionerna har stöd enbart av den lilla minoritet handskrifter som i vissa fall stämmer överens med den otillförlitliga text som finns i Sinaiticus och Vaticanus.

EN UTARBETAD TEORI

Westcott och Hort utvecklade en teori som till största del grundades på inbillning och intuition, än på fakta. Genom att upphöja denna lilla grupp handskrifter till nästan ofelbar auktoritet. Deras behandling av ämnet och utgåva av det grekiska Nya Testamentet utövade ett mäktigt och långtgående inflytande. Inte bara på nästa generation studerande och lärde, men även indirekt på miljoner själar som inte har haft möjlighet eller förmåga, tid eller böjelse för att granska teorin.

ETT GRUNDLÄGGANDE MISSTAG

De som gör så, dvs. gör antagandet att tillförlitligheten hos dessa 300-tals dokumentet står i proportion till den tid de skrevs i, kommer att finna att hela teorin grundades på ett grundläggande misstag. Det har utan tvivel funnits dåliga exemplar i alla tider, några har förvanskats av en händelse, några av okunnighet, och några med avsikt. Dessa två handskrifter innehåller ett förvånande antal felaktiga textställen.

LÄROMÄSSIGA BRISTER I DESSA HANDSKRIFTER

Dessa två handskrifter och några andra som innehåller en liknande text, presenterar i försvagad form, många av de ställen i den Heliga Skrift, som talar klart om Guds Sons gudomlighet. Trenden hos de lärde på 1800 och 1900-talet gick mot en förmänskligad syn på Kristi person. Det förvånar inte att många moderna och lärda välkomnar stödet för dessa två gamla handskrifter. Men det är sorgligt att se att många brinnande, evangeliska kristna är redo acceptera, utan att ifrågasätta, en teori som är så förödande för den tro som en gång överlämnades till de heliga.

ATT FÖRKASTA BEVIS

En framstående lärd man på 1800-talet sade så här: "Att kasta bort nitton tjugonde delar av bevis, och dra slutsatser av det lilla som blir kvar, stämmer inte överens med samvetsgrannhet och logiska metoder." Processen har också den effekten att den försvagar Skriftens vittnesbörd på ett antal viktiga läropunkter.

DEN SANNA TEXTEN

Sinaiticus och Vaticanus representerar en liten familj handskrifter som innehåller stycken som kyrkan förkastade som en helhet före slutet av 300-talet. Under Guds försyn och omsorg mångfaldigades och kopierades mer tillförlitliga handskrifter från generation till generation. Och det stora flertalet handskrifter utgör en trogen reproduktion av den sanna texten, som erkändes av hela den grekiska kyrkan i den bysantinska perioden under åren 312-1453. Denna text representerades även av den lilla grupp handskrifter som var tillgänglig för Erasmus, Stefanus, och de som gav ut den Komplutensiska utgåvan, samt andra utgivare på 1500-talet.

DEN REVIDERADE VERSIONEN AV ÅR 1881

Denna version var avsedd att innehålla den nyligen upptäckta handskriften och resultaten av forskning i grekiska språket, men hela företaget dominerades så starkt av Westcott och Hort's felaktiga teorier att åratals arbete producerade en otillförlitlig översättning, grundad på en otillförlitlig text.

WESTCOTTS OCH HORTS INFLYTANDE

När revisionskommittén möttes, fick varje medlem en kopia på förhand, av professorerna Westcotts och Hort's utgåva av Nya Testamentet på grekiska. Dessa lärde hade övertygat sig om att Nya Testamentets sanna text var bevarad i sin renaste form i Codex Vaticanus. Och att den grundtexten, eller Codex Sinaiticus, med stöd av en liten grupp handskrifter, med samma text, måste anses vara nästan ofelbar i alla de fall när de tillgängliga handskrifterna presenterade olika läsarter. Bland reviderarna var det bara en som kunde göra anspråk på kunnighet och erfarenhet i fråga om textkritik, nämligen Prebendary Scrivener. Under tiden revisionen fortgick, behandlades texten av dessa tre män. Och i flera fall, lades Scriveners mera konservativa syn åsido, under påtryckning av Westcott och Hort. Majoriteten av reviderarna kom under inflytande av de två professorerna och den visare och mer omdömesgilla minoriteten kördes över på detta sätt.

REVIDERARNAS GREKISKA TEXT

Efter publiceringen av den reviderade texten, fick Scrivener i uppdrag att förbereda en utgåva av den grekiska text som reviderarna hade följt. Denna text var inte identisk med Westcotts och Hort's, men var mycket påverkad av deras dominerande inflytande och gick i deras ledband i alla betydande fall. I denna utgåva var Scrivener tvungen att återge en grekiska som vid flera tillfällen var motbjudande för hans eget visare omdöme. I hans egna verk, däribland "Introduktion till kritik av Nya Testamentet" (som har gått ut i flera upplagor, däribland en upplaga som kan kallas den definitiva, av Miller) och Scriveners sex föredrag om Nya testamentets text, avvek han från flera av reviderarnas slutsatser.

Problemet är att Westcott och Hort insisterade på att Vaticanus och Sinaiticus och några andra liknande handskrifter var överlägsna. De värsta felaktigheterna i den grekiska texten visade sig före slutet av 100-talet, och det är allmänt erkänt att de handskrifter som Ximenes, Erasmus och Stephens hade, var bättre än de allra första. Vissa av dessa uråldriga men ofullständiga dokument var stamfäder till handskrifter som Sinaiticus och Vaticanus, men vid sidan av dem fanns andra handskrifter som innehöll Textus Receptus i mer eller mindre grad, eller den auktoriserade versionen. De äldsta nedskrivarna och översättarna av de äldsta versionerna kände tydligen till båda texterna.

DEN MOTTAGNA TEXTEN ÄR FRÅN FORNTIDEN

Detta faktum medges av biskop Ellicott, som var reviderarnas ordförande i sin skrift: *Reviderarna och Nya Testamentets grekiska text*, samt av två medlemmar som var med i gruppen som arbetade med NT. På sidorna 11-12 skriver han: "De handskrifter som Erasmus använde, skiljer sig för det mesta bara i små och betydelselösa detaljer från de huvudsakliga kursiva MSS. Texten har samma huvudkaraktär". Genom denna observation har härkomsten av Textus Receptus burits upp utöver de handskrifter som Erasmus använde. Ursprunget härstammar från en avlägsen forntid. Upphovsmannen till Textus Receptus måste ha varit samtida med de äldsta av våra handskrifter, om inte det äldsta.

Det måste betonas att striden inte står mellan en gammal text och en ny, utan mellan två gamla textformer, där den ena blev förkastad och den andra erkänd och bevarad av kyrkan och använd i mer än femton århundraden. Den moderna textkritikens antaganden grundas på att vissa avsnitt inte stämmer överens och som nyligen har fiskats upp ur glömskans hav, där de rätteligen hade hamnat på 300-talet.

TEORIN OM DEN SYRISKA RECENSIONEN

Westcott och Hort, som var övertygade om att Vaticanus/Sinaiticus text var den renaste och äldsta, antog att det måste ha varit en "syrisk recension" av den grekiska texten någon gång mellan år 250 och 350 och att denna recension var upphovet till "Textus Receptus." I *Introduktion till Nya Testamentet på grekiska* spannar dessa två lärde ett nät av teorier till stöd för att deras favorithandskrift skulle vara de äldsta. Ett stort hinder var att den syriska Peshittabibeln stödde den grekiska Textus Receptus. Det hindret togs bort genom att man ändrade datum för Peshitta och Curetonian Syriac, och kallade den senare för den "gamla syriska" och den förra "syriska Vulgata."

I boken *NT:s kanon* (1855, sida 264-5) såg Westcott själv ingen orsak att överge den åsikt som hade sanktionerats av de mest kompetenta lärde, att Syriska Peshitta kom till i den första halvan av 100-talet. Det dunkel som vilar över dess ursprung är bevis på dess värdepåfulla ålder, därför att den växte upp spontant bland kristna församlingar. Hade den varit ett verk av senare datum, från 200 eller 300-talet, är det knappast möjligt att dess historia skulle vara så ovisst som den är. I *Introduktion till Nya Testamentet på grekiska* 1882, motsade Westcott sig själv på alla dessa punkter. Och stred för att Curetonian Syriac var av högre ålder, och att Peshitta var en auktoritativ revidering i den senare delen av 200 eller 300-talet.

Teorin om den syriska recensionen var speciellt attraktiv, fastän den inte hade någon historisk grund, därför att den gav en skenbar auktoritet åt dem som var engagerade i processen att stöpa om den grekiska texten till Vaticanus/Sinaiticus form. Den textform som dessa handskrifter representerar, innehåller bokstavligen tusentals förändringar av den heliga ordalydelsen som spår ut Den Heliga Skrifts vittnesbörd om vår Herres gudom. Några exempel följer här nedan.

VÅR HERRES GUDOM

I Canon Liddons föredrag i Bampton, om Vår Herres gudom 1866, gav han en allvarlig varning för de faror som Kristi kyrka svävade i, genom att de förnekade vår Frälsares eviga gudom. De som förnekar denna väsentliga sanning i Guds Ord, har funnit en mäktig bundsförvant i de moderna versioner som är grundade på den pro-ariska typen av grekisk text som Sinaiticus/Vaticanus innehåller. De kanske mäktigaste unitariska angriparna av den Heliga Skrifts sanna lära, är de så kallade Jehovas Vittnen. Det är typiskt att deras egen version följer denna texttyp och att de gärna välkomnar versioner som RSV och NEB, som innehåller liknande brisfälligheter och vilar på samma osunda grund.

De flesta idag, även teologiska studerande, lärare och förkunnare är beredda att ta upp attityden av att de "lärde" måste vara rätt och att allt som gäller den grekiska texten måste vara i händerna på "experter." De evangeliska bekänner sig stå för gudomlig inspiration och Skriftens auktoritet. Kristi eviga och likställda gudom, jungfrufödelsen, försoningen och andra livsviktiga läror, men överlåter både text och översättning till osunda lärds förutfattade meningar och låter ödmjukt den Heliga Skrift avdömas av urgamla men otillförlitliga handskrifter.

DEN AMERIKANSKA STANDARDVERSIONEN

Efter det att de engelska reviderarna hade fullgjort sin uppgift, fortsatte den amerikanska revisionen sina överläggningar några år, och gav ut frukten av sin strävan i början av det nuvarande århundradet. Denna version var i flera avseenden väldigt lik den engelska reviderade versionen, fastän den avviker i hundratals detaljer av varierande betydelse. RSV är en revision av "standardversionen."

DEN REVIDERADE STANDARDVERSIONEN

Denna version, som är National Council of the Churches of Christs egendom i USA, har nått stor popularitet i den engelsktalande världen och vissa bibelsällskap har förbättrat sin organisation för att kunna sprida den. Den citeras av evangeliska förunnare och skribenter och sprids vitt omkring av evangeliska organisationer. Trots dess popularitet och dess vilseledande och ibland dåligt informerade vittnesbörd om dess förträfflighet, så finns det mycket bra orsaker till varför kristna med urskiljning och respekt för den Heliga Skrifts gudomliga inspiration, auktoritet och ofelbarhet, borde ta sig noga i akt för att använda denna version. Och att inte uppmuntra den att användas av läsare som inte har urskiljning.

ÖVERSÄTTARNA

Vissa av översättarna har skrivit artiklar som visar på att de inte erkänner Bibelns lära om Kristi gudom, hans föruttillvaro, jungfrufödelsen, försoningen, och hans ställning som förebedjare i himlen. En översättare som har anammat en rent humanistisk syn på Guds Son, och som är beredd att respektera sina humanitära ideal, och bortse från hans (Jesu) anspråk på gudomlighet, kommer troligen att låta översättningen påverkas av sin vilseledda lärosyn. Att denna bristfällighet kommer fram i RSV, kommer det att ges exempel på längre fram i artikeln.

SOCINIANISMEN

De senaste 150 åren har bevitnat ett uppvaknande av gamla kätterska åsikter angående Herren Jesu person och verk, och dessa villfarelser har påverkat moderna översättningar av Bibeln. Översättaren såväl som läsaren konfronteras med den viktiga frågan: "Vem säger människorna att jag är?" Ebioniterna av gammalt, och senare socinianerna, påstod att även om Jesu var övernaturligt född ändå bara var en människa, eller som rationalisterna i allmänhet hävdar, var han underkastad alla vanliga naturlagar. De stred för att det var bara hans moraliska storhet som fick den entusiastiske beundraren att kalla honom "gudomlig." Socinianismen bekänner Kristi gudom så länge detta inte innehåller något mer eftertryckligt än ett erkännande av vissa moraliska drag av gudomlighet som visar sig i Kristus mänskliga liv.

DEN MODERNA HUMANITARIANISMEN

I nutid har fenomenet "humanitarianism" använts av skribenter som använder ett språk som tycks ge rättvisa åt Kristi gudom. De erkänner honom som "Guds fullkomliga uppenbarelse" och "den sanne Herren för mänskligheten," men de förnekar treenigheten och erkänner inte någon form av personlig föruttillvaro som grund för hans uppenbarelse för människan. De undviker därför att klart påstå att Kristus är Gud.

ARIANISMEN

Arianerna hävdar att vår Herre Jesus Kristus existerade före sitt kommande i köttet och att genom honom, skapade den högste Guden världarna som genom ett instrument, och att han ska tillbedjas endast som den högsta skapelsen. De insisterar att det fanns en tid när han inte existerade, att han hade en begynnelse på sin existens och kan inte kallas Gud i den meningen att namnet tillämpas på den Högste. Denna syn på Förlossaren tillfredsställer varken

förnuft eller tro och har beskrivits som en vilopunkt för själar som håller på att sjunka från en kristen bekännelse till ren humanism. Somliga översättare har omfamnat och uttryckt obibliska uppfattningar som är besläktade med dessa, i motsats till den tro som den som Kristi kyrka har, som istället erkänner Guds enfödde Sons förutttillvaro, Hans likställdhet med Fadern, Hans kommande i köttet, Hans försoningsdöd, och fysiska uppståndelse.

LÄROMÄSSIGA FÖRÄNDRINGAR

RSV:s [Revised Standard Version] försvarare strävar efter att försäkra sina läsare att de många förändringarna i texten inte påverkar grunderna. De hävdar att ändringarna helt styrs av nyligen funna handskrifter och nya forskningsrön i bibliska språk. Men dessa försäkringar stämmer inte överens med fakta. Grundläggande läror om Jesu person och verk har försvagats och skymts undan i RSV och översättarna verkar ha gjort samma förändringar, mera på läromässiga grunder än på språkliga och faktamässiga grunder.

EN JUDISK LÄRD BLAND ÖVERSÄTTARNA AV RSV

Översättningskommitten hade en judisk lärd bland sina medlemmar, H.M. Orlinsky från Judiska Religionsinstitutet i New York. Denne man erkände inte Jesu Kristi gudom men kunde stödja en "unitarisk" inställning om de bibelställen som gällde Messias. Till exempel, profetian i Jesaja 7:14 ändrades till " den unga kvinnan skall varda havande och föda en son."

Det korrekta ska vara: " En jungfru skall varda havande..." Den vilseledande ordaydelsen i RSV gör det möjligt att förklara bort undret med vår Herres övernaturliga födelse av jungfru Maria i Nya Testamentet.

KOMMENTAR AV EN JUDISK RABBI

Den korrupta texten fick ett varmt erkännande av rabbi Balfour Brickner i Sinai Temple i Washington som förklarade: " Jag gläder mig över att få veta att detta stora fel i översättningen äntligen har rättats till, och att åtminstone några grenar av den kristna världen inte längre officiellt stöder att Jesaja 7:14 är en profetia om att Jesus skulle födas av jungfru Maria."

UNITARIERNAS FÖRDOMAR OM RSV

Kort efter det att RSV:s Nya Testamente trycktes, framfördes dess bristfälligheter i en artikel av Dr R.C. Foster, professor i grekiska och NT vid Cincinatti Bible Seminary, Ohio, och publicerades i Church News Letter, juli 1946. Efter att ha presenterat ett noggrant studium av de talrika förändringarna av texten, skrev han: " RSV är helt unitariskt och ett väldigt subtilt angrepp på Kristi gudom. Det är som om de lärde ville säga att: "Den envisa och ovetenskapliga generationen från 1900talet, insisterar på att Jesus var Gud, kommen i köttet men genom litterära konstgrepp lägger vi orden i deras mun, så att när de läser detta, kommer de att medvetet eller omedvetet medge att Jesus inte är Gud, utan människa." Sanningen om detta påstående bekräftas av en lista med viktiga skriftställen här nedan.

GUDS NAMN BORTTAGET FRÅN KRISTUS

Psalm 45:7 " Gud, din tron förbliver alltid och evinnerligen, " har ändrats till "din gudomliga tron förbliver..." I en förklaring påstår översättarna att "du" och "dig" (eng. Thou och thee) användes bara när det gäller tilltal till Gudomen. Användningen av "Din" (Your) visar att översättarna trodde att versen inte syftade på en gudomlig person. Guds namn reduceras här till adjektivet gudomlig, men när texten citeras i Hebr. 1:8, syftar det på Sonen, och Guds namn finns kvar i texten. Fotnoten lämnar vägen öppen för den skeptiske läsaren att förneka att Sonen räknas som Gud. "Din tron o, Gud" i texten, blir " Gud är din tron," i noten.

HANS EVIGA FÖRUTTILLVARO FÖRNEKAD

Mika 5:2:" av dig skall åt mig utgå...en(eng. Han) vilkens härkomst tillhör förgångna åldrar, forntidens dagar." I RSV blir det:"..vars ursprung tillhör förgångna åldrar..) På så sätt förnekas Guds Sons eviga föruttillvaro och den nya översättningen tillskriver den evige Sonen ett ursprung i tiden. Detta är en mycket gammal villfarelse som har funnits de sista hundra åren och inverkar på okritiska läsare i många moderna versioner.

Ordspråksboken 8:22:" Herren *ägde* mig i begynnelsen av sin väg." RSV har:" Herren *skapade* mig såsom sitt förstlingsverk." Detta ställe handlar om Messias, och den nya versionen hävdar att den person som omtalas är skapad. Denna undervisning sprids vida omkring av de så kallade "Jehovas Vittnen."

HANS ÖVERNATURLIGA FÖDELSE UNDANSKYMD

Matteus 1:25:" ...förrän hon hade fött sin *förstfödde* son." Vers 23 citerar profetian i Jesaja 7:14: "Jungfrun skall varda havande och föda en son," och vers 25 betonar uppfyllelsen av profetian, genom att hävda att detta var hennes förstfödde son. Texten i RSV tar bort "förstfödd" och på så sätt undanskymmer den bokstavliga uppfyllelsen profetian och försvagar betoningen på jungfrufödelsen.

Matteus 1:16: Tidigare utgåvor av RSV har en fotnot (liknande den i NEB) Andra grundtexter har:" Josef, som var trolovad med jungfrun Maria, var fader till Jesus som kallas Kristus." Denna not baserades på en korrupt Syrisk version som alla större handskrifter har gått emot. Fotnoten lämnar över till läsaren att välja att antingen tro att Jesus föddes av jungfru Maria genom ett underverk, eller att Josef var Hans fader. Läser man fotnoten i samband med den korrupta textstället i Jesaja 7, ser man att den förnekar Kristi gudom.

HANS INNEBOENDE GUDOMLIGA GODHET

Matteus 19:16-17: "Gode mästare, vad gott skall jag göra.....ingen är god utom Gud allena." Utan någon som helst förklaring ändrar RSV detta till:" Lärare, vad gott skall jag göra...Varför frågar du mig vad som är gott? Det är en som är god." AV säger gentligen:" Du vet att det är bara en som är alltigenom god - det är Gud själv. Du tilltalar mig som god, men tror du verkligen att jag är god, och därför ett med Gud?" Hela betydelsen av versen blir förstörd, genom den ändrade formuleringen.

HANS STÄLLNING SOM GUDS SON, UNDANSKYMD

Markus 1:1: "Detta är början av Jesu Kristi Guds Sons evangelium." RSV har en fotnot här. Andra gamla auktoriteter har tagit bort "Guds Son" Bibliska lärde har planlöst utelämnat och satt in dessa ord i den grekiska texten och de engelska översättningarna i generationer. En överväldigande majoritet talar för att det ska vara med, Och även översättarna av NEB [New English Bible] blev tvungna att medge att "Guds Son" är den formulering som har det starkaste stödet. Det finns en fotnot som styrker detta, i den grekiska text som ligger till grund för NEB, utgiven av professor R.G.V. Tasker.

PROFETIANS UPPFYLLELSE UTELÄMNAD

Markus 15:28: RSV utelämnar: "Så blev Skriften fullbordad som säger: Och bland ogärningsmän blev Han räknad."

HANS FRAMTRÄDANDE EFTER UPPSTÅNDELSEN UTELÄMNAD

Markus 16:9-20. Hela detta skriftställe har placerats i marginalen i RSV. Styckets äkthet bortförklaras i en separat artikel.

Lukas 24:40. RSV utelämnar denna vers som talar om att den Uppståndne visar händerna och fötterna för lärjungarna för att bevisa sin död och uppståndelse.

HANS HIMMELSFÄRD UNDANSKYMD

Lukas 24:51: RSV utelämnar att "Han blev upptagen till himmelen."

Lukas 24:52: RSV utelämnar att lärjungarna "tillbad" Honom.

Felöversättning av Lukas 2:14: "till människorna ett gott behag" blir i RSV:s text "frid bland människor som han har behag till." Den formuleringen har väldigt tunt stöd. Det obestridda i Textus Receptus och AV sammanfattas i en separat artikel.

TREENIGHETSLÄRAN IFRÅGASATT

Joh.1:3:RSV:s fotnot är full av gamla irländor, som behandlas i en separat artikel. Fotnoten gör det möjligt att uppfatta den Helige Ande som något *skapat* och att förneka Kristi eviga förutttillvaro.

Joh. 1:18: Inflytandet av gamla irländor kan ses i RV:s fotnot i marginalen "den enfödde Guden" istället för "den enfödde Sonen" I RSV behöll man "Sonen", men ändrade enfödde till "den ende" så att det står "den ende Sonen". Marginalen tillåter alternativet "Gud" och därmed den omöjliga formuleringen "den ende Guden som är i Faderns sköte, Han har uppenbarat Honom." En revision fråntar Honom titeln "den enfödde," och en annan fråntar Honom titeln "Sonen".

MÄNNISKOSONENS RÄTTMÄTIGA PLATS I HIMLEN FÖRNEKAD

Joh.3:13: AV: "Och ingen har farit upp till himlen, utom den som steg ner från himlen, Människosonen som är i himlen." RSV utelämnar orden "som är i himlen"

TRON PÅ JESUS SOM GUD, BORTTAGEN FRÅN JOH. 6:47

Herren Jesus Kristus sade: "Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som tror på mig, har evigt liv." Meningen i Hans Ord är att tro på Honom och att känna Honom är evigt liv. RSV utelämnar "på mig", och minskar ner meningen till att "Den som tror, har evigt liv." Innebörden av detta blir att vemhelst som tror på Gud, har evigt liv. Tron på Jesus som Gud har inte längre plats i texten. Denna försvagade formulering är helt acceptabel för den som vill förneka Herren Jesus Kristus som Gud.

VITNESBÖRDET OM KRISTUS, "DEN LEVANDE GUDENS SON," FÖRKASTAT

Joh:6.69: "och vi tror och förstår att du är Kristus, den levande Gudens Son." RSV förminskar detta till: "Vi har trott och förstått att du är Guds helige." Ännu ett deklarerande av Hans ställning som Guds Son, har gått förlorat. Den nya formuleringen faller unitarierna i smaken. Visst är Guds Helige" en titel av stor dignitet, men den talar inte om att det handlar om Hans ställning som Son.

HANS BRUK AV TITELN "GUDS SON," FÖRNEKAD

I Joh: 9.35 frågar Herren Jesus Kristus mannen som hade fått tillbaka sin syn: "Tror du på Guds Son?" RSV ändrar detta till: "människosonen" och tar på så sätt bort vår Herres klara vittnesbörd om Hans ställning som Guds Son. Det medges att "Människosonen" används på andra ställen, men här är det en klar referens till Hans unika relation till Fadern. RSV ödelägger den viktiga undervisningen i versen.

BÖN TILL FADERN I SONENS NAMN, NEDVÄRDERAS

Joh:14.14: "Om ni ber om något i mitt namn, skall jag göra det", har ändrats till i marginalen, "Om ni ber mig om något..." Om vi accepterar förändringen, försvagar vi Skriftens vittnesbörd om kraften den bön som riktas till Fadern i Sonens namn. Det märks även i Joh:16.23: "Allt vad ni ber Fadern om i mitt namn, det skall han ge er." blir i RSV:s text: "Om ni ber om något av Fadern skall Han ge er det i mitt namn."

KRISTI GUDOM UNDANSKYMD I APG. 20:28

Paulus uppmanar de äldste i Efesus: "Så ge nu akt på er själva och på hela den hjord, där den Helige Ande har satt er till föreståndare, till att vara herdar för Guds församling som han har vunnit med *sitt eget blod*." Detta är bevarat i RSV:s text, men med en not marginalen med alternativet "med Hans egnas blod." Detta är något helt annat. Den korrekta formuleringen fastställer att hjorden vanns med dens blod som var Gud. "Guds församling . . . som han har vunnit med sitt eget blod." Fotnoten försvagar detta vittnesbörd och förklarar bara att Gud vann församlingen genom blodet av en som var hans egen. Denna formulering tar bort vittnesbördet om Förlossarens gudom.

KRISTI GUDOM BORTTAGEN FRÅN ROM. 9:5

Aposteln Paulus skrev om sina egna "landsmän efter köttet....dem tillhör också fäderna, och från dem är Kristus efter köttet. Han är Gud över allting, högtlovad i evighet, Amen." Detta är den tydligast möjliga deklaration att Kristus är Gud, men RSV inför en radikal förändring genom att flytta kommatecknet, så att det blir: "dem tillhör fäderna, och av deras släkt, är också Kristus, Gud som är över allting vare högtlovad i evighet. Amen." RSV flyttar ner den riktiga formuleringen till en fotnot. RSV:s text erkänner endast att Messias var en mänsklig avkomma av patriarkerna och uttalar en välsignelse, i en separat mening över Gud som är över allting. Och då säger bibelstället inte längre att Kristus är Gud.

KRISTI DOMSTOL AVSKAFFAD I ROM. 14:10

Den Helige Ande inspirerade Paulus att skriva: "Ty vi skall alla stå inför Kristi domstol." Detta säger klart att Sonen är ett med Fadern i domen, och är samstämmigt med Frälsarens egna ord: "Fadern...har överlämnat all dom till Sonen." RSV har ändrat texten till "Guds domstol" och på så sätt försvinner ännu ett bevis på Kristi gudom och Hans jämlikhet med Fadern.

SONENS FÖRUTTILLVARO SOM HERRE I HIMLEN FÖRNEKAD

1 Kor: 15:47: "Den första människan är av jorden, jordisk, den andra människan är Herren från himlen." I RSV blir det bara: "den andra människan är från himlen." Detta strider mot den undervisning som finns i Guds Ord om Frälsarens kommande i köttet. Han kom inte från himlen som människa. "Han avlades av den Helige Ande och föddes av jungfru Maria." På detta sätt "blev Ordet kött och bodde ibland oss." Han var i evighet hos Fadern som Guds Son, men Han var inte i evighet hos Fadern som människa. Genom att Han kom i köttlig gestalt fullbordade Han sina eviga syften och tog på sig vår mänskliga natur och "befanns i yttre måtto vara människa." "När tiden var fullbordad sände Gud sin Son, född av kvinna och ställd under lagen, på det att Han skulle förlösa dem som stod under lagen på det att vi skulle få söners rätt." Det är inte bibliskt att säga att "den andra människan är från himlen" men det är bibliskt och den Helige Andes yttrande att "den andra människan är Herren från himlen."

SONENS KOMMANDE I KÖTTET UTELÄMNAT FRÅN 1 TIM 3:16

I flertalet grekiska handskrifter och i AV läser vi: "...Gud som blev uppenbarad i köttet." I RSV och andra moderna versioner står det: "Han blev uppenbarad i köttet." Detta presenteras som ett stort mysterium i vår religion. Det är ingenting mystiskt med en person som uppenbaras i köttet. Det är sant om alla levande varelser. Det stora mysteriet i vår religion är att Kristus är Gud, kommen i köttet. Detta är sant endast om Honom. I RSV:s fotnot står det så här: "Grekiska 'Han som', andra gamla auktoriteter har 'Gud', andra 'som'. Man kan fråga sig varför översättarna har satt in 'Han' i texten, när grekiskan har 'Gud som...' Det övertygande beviset för den korrekta läsningen finns i en separat artikel.

SKRIFTENS GUDOMLIGA INSPIRATION SATT I TVIVEL

RSV ifrågasätter den gudomliga inspirationen genom att sätta in en not i 2 Tim.3:16, där man påstår att versen kan läsas alternativt: "Varje skrift som är inspirerad av Gud, är också nyttig..." Detta antyder att vissa Skriftställen kanske inte är inspirerade av Gud, och att bara de som är inspirerade, är nyttiga. Att denna alternativa formulering inte kan godkännas, visas i en separat artikel.

"VÅR GUD OCH FRÄLSARE JESUS KRISTUS" 2 PET. 1:1

Denna klara deklARATION om Frälsarens gudom, är ifrågasatt i en fotnot i RSV. "Vår Gud och Frälsaren Jesus Kristus" där man undviker den ofelbara trossatsen att Herren Jesus är Gud.

HANDSKRIFTERNA

Vi har sett att de korrupta formuleringarna som har citerats i föregående paragrafer, stöds av en liten grupp av gamla men otillförlitliga handskrifter till skillnad från det stora flertalet handskrifter som de lärde nu har till sin disposition. Det har blivit populärt att hänvisa till de få, som de "bästa handskrifterna", medan de i verkligheten innehåller några av de värsta förvrängningarna av grundtexten. Vissa av dessa handskrifter, såsom Sinaiticus och Vaticanus, skrevs i en tid, när de farligaste förvillelserna var förhärskande i kyrkan, när det gällde Kristi person och Hans förhållande till Fadern. Denna lilla grupp handskrifter var särskilt attraktiva för de moderna lärde som var böjda att själva ta till sig liknande villoläror.

Under förra århundradet (1800-talet) strävade Westcott och Hort att göra dessa bristfälliga handskrifter respektabla, genom att föra fram en teori att flertalet av NT:s handskrifter härrörde från texter som hade utgivits och förskönats avsiktligt, och antydde att överensstämmelsen med den treenighetslära som kyrkan hade omfattat, var konstgjord och inte ursprunglig. Det finns inga historiska bevis för en sådan revidering, men den grundlösa och farliga teorin har kastat sin långa skugga över hela fältet av bibelkunskap, ända in i vår tid.

Bibeln vittnar om Herrens Jesu Kristi Gudom, den Evige Gudens Evige Son. Vissa moderna versioner och de bristfälliga handskrifter som de vilar på, fördunklar detta vitala vittnesbörd, som den Auktoriserade Versionen troget bevarar.